

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 40. Clericorum Leodiensium Apologeticum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

sis electus, statimque ab Archiepiscopo & Sæculum XI.
 illius provinciæ Episcopis consecratus est. A.C. 1105.
 Hæc autem fiebant urgente mandato Pa- Sup. lib.
 schalis II. Papæ, indignantis, quod Gau- LXIII. §.
 cerius, in Concilio Claromontano ab Ur- 60.
 bano Papa ante annos decem depositus, Sup. lib.
 Henrici Imperatoris præsidio, se se in Se- LXIV. §.
 de Cameracensi tueretur. Conjicere li- 29.
 cet, Paschali Papæ tunc visum fuisse, oc-
 casione utendum, cum Imperatori, ex
 quo filius seditionem movisset, accisæ vi-
 res essent. Ergo epistola ad Manassem
 Archiepiscopum Remensem data præce- Narrat.
 pit; Suffraganeos suos convocaret, Epi- p. 446.
 scopum Cameracensem eligerent, & sine
 mora ordinarent. Sed non tanta fuit
 Archiepiscopi auctoritas, ut Odonem in
 possessionem Sedis Cameracensis mitte-
 re potuisset, quam Gaucerus uno adhuc
 anno, nempe usque ad obitum Impera-
 toris retinuit. Interim Odo ad Abba-
 tiam suam Tornacensem remissus, ubi-
 que, si Cameracum excipias, officiis Epi-
 scopalibus fungebatur.

§. XL.

Clericorum Leodiensium Apologeticum.

Robertus Comes Flandriæ se se Schis-
 maticorum in Dicecesi Cameracensi
 hostem professus fuerat; id enim ex epi-
 stola Paschalis Papæ cognoscimus, in qua
 ei propterea gratias dicit, hortaturque,

ep. 7.

H 5 ut

Sæcul. XII. ut etiam Clericos Leodienses excommu-
 A.C. 1105. nicationi subjacentes ipsum Sacræ Sedis
 Vindicem experiri cogeret. Eum dein-
 de contra Imperatorem excitat in hunc
 modum: *Ubique pro viribus tuis Henricum
 Hæreticorum Caput, ejusque Fauto-
 res persequere. Nullum profecto magis
 gratum Deo Sacrificium offerre poteris,
 quam si eum impugnes, qui contra Deum
 cervicem erexit, qui Ecclesiæ Dei Regnum
 auferre conatur, qui in loco Sancto Si-
 monis Idolum statuit, qui S. Spiritus ju-
 dicio ab Apostolorum Principe, ejusque
 Vicariis de Domo Ecclesiæ expulsus est.
 Hoc tibi ac militibus tuis in peccatorum
 remissionem præcipimus, ut his laboribus
 ac triumphis ad Cælestem Jerusalem per-
 veniatis.*

Ad hanc Epistolam Clerici Leodien-
 to. 10. Conc. ses responderunt, Scripto admodum pro-
 p. 630. lixo edito, ad omnes Bonæ Voluntatis
 homines directo, omnium illorum, qui
 Henricum Patrem Imperatorem legiti-
 mum agnoscebant, Apologetico. In
 orationis exordio se Catholicos esse, &
 Ecclesiæ unitati inconcussa conjunctos
 profitentur. Idque postea in ipso cor-
 pore luculenter demonstrant, cum Eccle-
 siam Romanam, Matrem suam, Pascha-
 lem Pontificem, Patrem suum, Apostoli-
 cum, Episcopum Episcoporum, Angelum,
 & Unctum Domini, ad quem omnium
 Eccle-

Ecclesiarum cura pertinet, appellant. Sæcul. XII.
 Ut legitimum etiam Papam reverentur. A.C. 1105.
 Hildebrandum seu Gregorium VII. &
 affirmant, se nunquam ullius Antipapæ
 partes secutos fuisse. Unde Leodienses
 pro Schismaticis habendi nulla est causa.

Summatim ad defensionem suam af-
 ferunt Clerici; quod ideo excommuni-
 catis accenseri non debeant, quia juxta
 Evangelium, spretis novis traditionibus,
 quod est Cæsaris Cæsari reddunt. p. 634.
 Præcepta S. Petri & S. Pauli referunt de obe-
 dientia Principibus debita, & addunt: 1. Pet. 2. 13.

*Ergo quia Regem honoramus, quia Domi-
 nis nostris, non tantum dum eorum oculis
 obversamur, sed etiam in simplicitate cor-
 dis, servimus, excommunicatione digni vi-
 demur?* Rom. 13. 1.

Affirmant, valere juramen-
 tum, quo Episcopi sicut alii Principes Re-
 gibus, supra omnium hominum memo-
 riam, se se obstrinxerunt, cum ab ipsis Re-
 galia, id est, ditiones Regno subjectas,
 accipiunt. Dicunt & probant, esse mo-
 rem antiquissimum, quem usque ad mor-
 tem servassent complures Episcopi, San-
 ctitate conspicui, atque istud juramen-
 tum, omnino legitimum, sine perjurio
 violari non posse. Adjiciunt; novam
 opinionem esse, ab Hildebrando intro-
 ductam, quod quisquam mortalium hoc
 inter subditos & Principem Sacramentum
 solvere possit.

Infe-

Sæcul. XII.

A.C. 1105.

p. 637.

In Ecclesia

est Gladius

Spiritalis.

p. 638.

Sup. lib.

LXII. §.

51.

p. 639.

Inferius dicunt: *Si quis denique in Spiritu Dei vetus & novum Testamentum, Gestaque revolverit, inveniet, Reges & Imperatores vel nunquam vel difficile excommunicari posse. Adhuc sub Judice lis est. Admoneri quidem Reges &*

Et iterum: Quod excommunicati dicimur, non gravius justo ferendum est, quia, ut credimus, nos ab excommunicatione excipiet ipsa Romana auctoritas. Hildebrandus Papa, qui Auctor est hujus novelli Schismatis, & primus Sacerdotalem lanceam contra Diadema Regni levavit, primo indiscrete Henrico faventes excommunicavit; sed deinde se ipsum intemperantiae reprehendens, illos ab excommunicatione excepit, qui Imperatori necessaria & debita subjectione, non voluntate faciendi vel suadendi malum, adhærebant, & hac de re Decretum edidit.

Ad illud vero, quod Paschalis Papa Henricum Imperatorem Hæreticum diceret, respondent: *Si Hæreticus est, ipsius nostrasque vices dolemus. Non modo ejus defensionem in nos suscipimus, sed dicimus; etiamsi Hæreticus esset, eum nihilominus nobis imperare pateremur, & crederemus, nos peccatis nostris meritos esse, ut talem Dominum haberemus. Nec Princeps hæreticus a nobis repellendus esset, armis contra eum sumptis, sed precibus ad Deum*

Deum fufis. Reges illius temporis, pro quibus S. Paulus orari obsecrabat, non Catholicici, non Christiani erant. Cur vero pro malis Regibus Fideles orare oporteat, dicit; ut nimirum tranquillam vitam agamus. Sedis Apostolicae esset Apostoli mansuetudinem & lenitatem imitari. Sed bodie (hanc pœnam nempe peccata nostra merentur) Papa, cujus esset pro Rege peccatore orare, bellum in eum excitat, & nos tranquillam vitam agere non sinit. Unde hac Papæ auctoritas, ut præter gladium Spiritualem, etiam ferrum in Fideles sibi subjectos exserat? (*) Gregorius primus

Sæcul. XII.
A.C. 1105.
1. Tim. 2. 2.
VII. ep. 1.
Sup. lib. XXXVI.
S. 4.

(*) Verba Leodiensium in Act. Conc. pag. m. 1771. Tom. V. Part. II. David orabat, * ne populus occideretur, Angelus noster (Paschalis Papa) porrigens Roberto gladium orat, ut occidamur. Unde iste gladius Angelo nostro? jubente Jesu Discipulis ut vendita tunica emant sibi gladium, dicunt Discipuli: Domine, ecce duo gladii hic. * Et Jesus: satis est. Ut ex Patrum dictis colligimus, est unus gladius Spiritus, quod est Verbum Dei: de quo Jesus ait: Non veni pacem mittere, sed gladium. * Et Propheta: ** Maledictus qui prohibet gladium suum a Sanguine! Hunc gladium distringit Jesus magis contra carnales affectus, quam contra mundi assaultus. Est & alter gladius Spiritualis, quo mortificatis vitiis carnis emitur corona Martyrii. Cum ergo duos

* 2. Reg. 24.
* Luc. 22.
* Matth. 10.
** Jerem. 48.
tan-

Sæcul. XII. A.C. 1105. *primus bujus nominis Papa dicit: Quia si ego Longobardos ad mortem persequi voluisssem, hodie Longobardorum Gens nec Regem nec Duces haberet. Quia vero, subjungit: Deum timeo, absit, ut cuicunque demum hominum mortis causa existam. Tanti viri exemplum secuti omnes exinde Papæ solo gladio Spirituali usi sunt, usque ad ultimum Gregorium, id est ad Hildebrandum, qui omnium primus se ipsum, & suo*

tantum gladios a Domino Apostoli habeant; unde iste tertius Apostolico (Papæ) gladius, quem in nos porrigit, Roberto, Armigero suo? Et infra: Hæc jussa sint nec ne, in Dei pendet sententia. Non invehimur in Christum Domini, ad quem pertinet sollicitudo omnium Ecclesiarum... Nos attonite hac novitate rerum, quærimus, unde sit hoc novum exemplum, ut Prædicator pacis suo ore & alterius manu inferat Ecclesiæ bellum? Inferius queruntur, quod inauditi & ab Episcopo non moniti pro excommunicatis habeantur & dicunt: Nec Sodomitas damnasset Deus, nisi descendisset ad ipsos videre utrum clamorem, qui venerat ad eum, opere complessent.... Vos Præsules Ecclesiæ, qui estis Angeli Dei, gradatim ad nos descendere debetis, gradatim & nos ad vos ascendere debemus. Est primus gradus nobis ad Episcopum, secundus ad Archiepiscopum, per quos ascendere debemus ad gradum tertium, id est ad Papam Romanum.*

* Gen. 18.

suo exemplo Successores suos, contra Imperatorem gladio militari accinxit.

Sæcul. XII.
A. C. 1105.

Ad Epistolæ clausulam, in qua Papa Comiti Flandriæ præcipit, ut pro remissione peccatorum suorum Imperatori bellum inferat, Ecclesiæ Leodiensis Defensor respondet: *Si utriusque Legis totam Bibliothecam, si omnes Scripturæ Interpretes consulam, exemplum hujusmodi præcepti non inveniam. Solus Hildebrandus Papa ultimam manum Sacris Canonibus imposuit, quem legimus præcepisse Matbildi Marchionissæ in remissionem peccatorum suorum, ut debellaret Henricum Imperatorem. Hoc solum scimus, neminem ligari vel solvi posse sine examine, hunc morem hactenus tenebas, o Sancta Mater, Romana Ecclesia! unde ergo hæc nova auctoritas, per quam reis sine confessione & sine pœnitentia offertur præteritorum peccatorum impunitas & futurorum licentia? quam latum ostium patet hæc indulgentia malitiæ hominum? (*)*

p. 641.

p. 642.

§. XLI.

(*) Istud ultimum benignius explicari debet, ac Leodienses accipiebant; haud dubie enim Summus Pontifex in Roberto Comite Flandriæ ejusque militibus confessionem peccatorum, dolorem de præteritis & propositum de vitandis futuris conjungi præsumebat. Fatendum tamen, hunc peccata remittendi & pœnitentiam injungendi

Sæcul. XII.
A.C. 1105.

§. XLI.

Henricus Pater Regno renunciat.

Ursperg. an.
1106.

Nullus annis illis in Regno Teutonico frequentior Conventus fuit, quam Comitia Moguntia ad Festum Natalis Domini anno millesimo centesimo quinto indicta, quibus plus quam quinquaginta Principes interfuerunt. Richardus etiam Episcopus Albanensis, & Gebhardus Episcopus Constantiensis, Papæ Legat.

Otto Frising.
VII. Chr.
c. 2.

gendi modum antiquæ Ecclesiæ Disciplinæ nequam esse consentaneum.

Ceterum etsi aliqua nimis acerbe dicta in Apologia Leodiensium approbari non mereantur, nihilo minus hujus Scripti Auctor, cujus stylus præ aliis in illo Sæculo nitet, præclare, solide & juxta principia antiquorum Patrum causam Ecclesiæ suæ egisse videtur. Plane, ut cetera silentio prætereamus, illud omnino novum & usque ad illa Ecclesiæ tempora inauditum erat, quod Summi Antistites Christianos Principes ad arma contra Excommunicatos capienda (id enim sine cæde & sanguine exsequi non poterant) stimulant.

Protestantes vero exemplum luculentum ex Leodiensium Clericorum constantia capiant, posse quoscunque demum abusus in Ecclesia Romano Catholica reprehendi & tolli, servata tamen Reverentia & Communione Ecclesiastica, sine qua Christianus nunquam Catholicus fuit, nec futurus est.